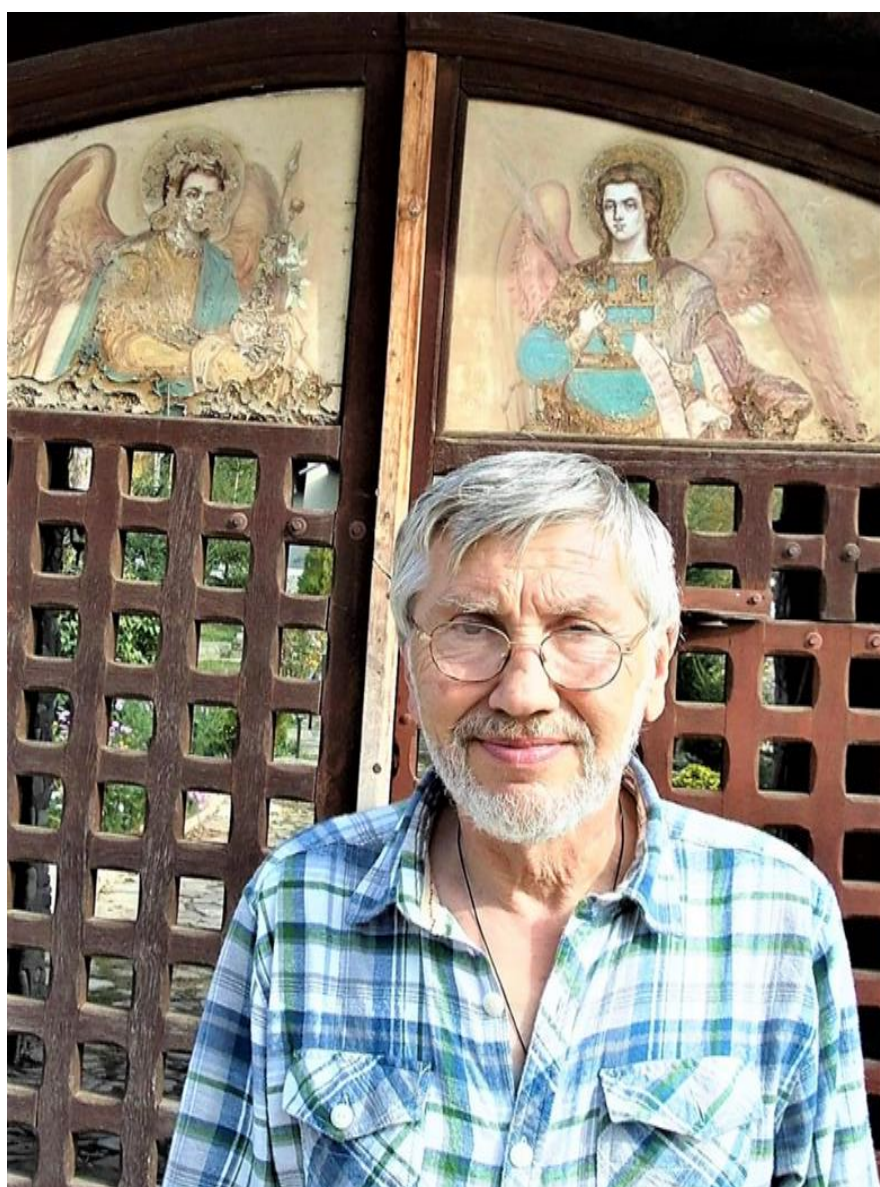

Pierdut în amintiri

Din volumul de versuri *Conclavul Ursitoarelor*

Partea II

de Adrian Șinca

Cuvîntul autorului

Dragi cititori, m-am decis să scot acest volum de poezii care reprezintă una din etapele vieții mele literare.

Inițial am abordat poezia în etapa de pre-adolescență, participînd la diferite cenacluri literare. Mult mai tîrziu am decis să public primul meu volum de versuri *Pistrui pe Orizont*.

Conclavul Ursitoarelor, reprezintă o mostră a stilului poeziilor mele, fapt pentru care am introdus în el unele părți reprezentative din *Pistrui pe Orizont*. Veți observa o diferență tematică și de stil în poeziile alese pentru cele două volume.

Ciclul "Umbrele pe care le-am lăsat", reprezintă pentru mine o cristalizare a ideii și a stilului poetic.

În ciclul "Pierdut în amintiri" am vrut să surprind legătura mea cu natura, dar mai ales o parte a copilăriei mele petrecută la casa bunicilor. De-a lungul vieții mele am păstrat acest filon cu Bughea de jos, filon care m-a ajutat emoțional să traversez cu bine separarea mea de țara natală. Imaginea pe care o păstrez legată de acest loc este în interpretarea mea similară cu imaginea Raiului.

Parafrazînd poetul Robert Frost care a spus "You can't go home again", "nu te mai poți întoarce acasă din nou", îi dau dreptate, dar acest lucru este valabil cu atît mai mult cu cît, unii dintre noi nu am părăsit cu adevărat "casa" nici odată. Actualul volum, *Conclavul Ursitoarelor* demonstrează exact acest postulat.

Mărturisesc că această culegere de versuri nu conține "tradiționala" prefață scrisă de un expert în domeniu, am ales conștient acest lucru, dorind să vă ofer o parte din sufletul meu.

Vă mulțumesc și vă doresc lectură plăcută.

Adrian Șinca -Robert Andrew von Sinca

Fântână (Puțul)

I-au pleznit pietrele pe buze
Și cerul gurii plin e de noroi,
Degeaba bombăne în noapte scuze
Și-și oscilează lanțul după ploi.

Neîngrijită și-n ruine zace,
A și uitat, când setea ne-alunga...
Un vortex de lumină care tace

Acum trei ani, prispa s-o salveze-
Clopotul tot bătea, să spargă turla,
Lanțul și cumpăna străjeau pe metereze.

Dar a trecut, azi zace părăsită,
Iar apa nimeni nu i-o folosește...
Cu mușchi și cu urzici stă despletită,
În noapte, doar din când în când, troznește.

Rapsodie de Iarnă

După ușă, doarme gerul
L-ai trezit din nemișcare
Și- a-nfipt colții- n sînii tăi
Întărindu-i ca la șaispe ani
Îți amintești? Eu le-am simțit
Din nou, din senin, gustul.

Copacii au crăcile chircite,
Asemeni degetelor vrăjitoarei.
Unghii de țurțuri, picurînd,
Jelind o vară astazi, amintire
Pe scoarță, riduri noi apar
În care noaptea se pitește.

Gerul își pune semnătura
Pe scorburi, suflete-nghețate
Văd visele, buimace, imense stalactite
Înfipite-adînc în cerul de cristal
Și ciorile-n zbor, încremenite,

Sunt doar pistrui pe-un orizont banal.
Retina umplută de noapte,
Citește hieroglifile-ncrustate,
Pe testamentul florilor uitate.
Vîntul jeleşte frunzele moarte

Etape

Deștepți sau proști,
Cinstiți sau hoți,
Frumoși sau sluiți,
Timpul își scrie povestea,
Dătuindu-ne fruntea,
Întunecîndu-ne privirea.

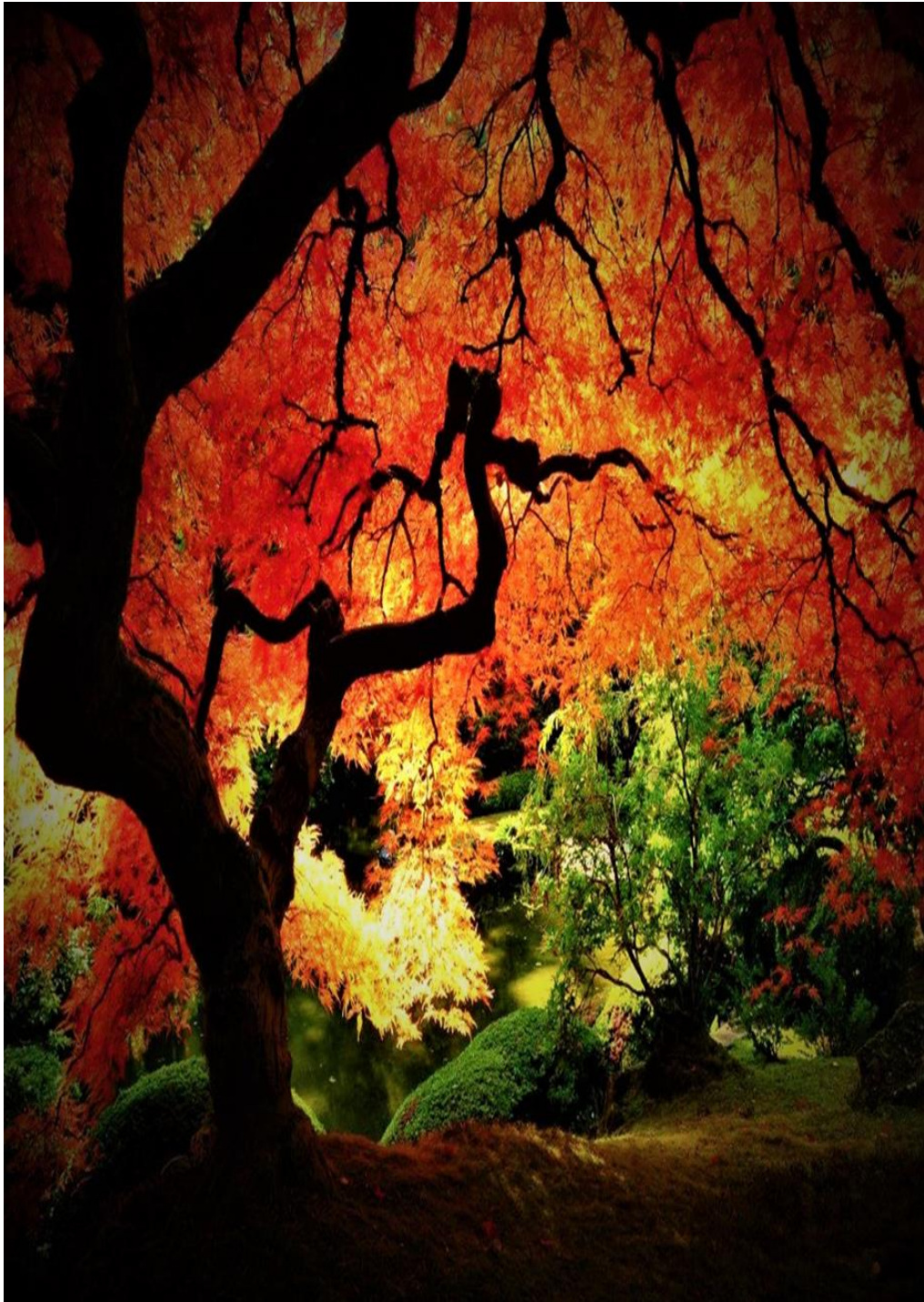
Timpul trece peste noi,
Încovoiindu-ne spinările,
Asemeni lui Sisif și Atlas,
Ne răvășeste părul,
Lăsîndu-ne chelia,
Podoaba finală...
a strălucirii noastre.

Toamna

Curge ploaiagrati peste noi
Și dedesubt pămîntîntul ruginește,
Covorul de țărîină e fluviu de noroi
Cînd toamna printreplopi se pitulește.

Vîrf de săgeți acum înțeapă norii,
Fîșii de ploaie cad din cer,pe rînd,
Cu penele zbîrlite, azi zboară toți cocorii,
Lăsînd în urmă vîntul șuierînd.

Cînd vîntul evadează din butoaie,
Iar nunțile se-nșir ca mărgăritul,
Bem pînă suntem uzi ca după ploaie
Și nu simțim cînd vîntu-mpinge dricul.

Bocetul mărului

A murit mărul de pe coastă,
Acum un an, cînd am venit,
Îngenunchease, sfîrtecat sub bolt-albastră
Și, plin de mere, el murise împlinit.

Eram copil și-n scorbură-i stăteam,
El mă lăsase să îmi fac căsuța,
Un metru înălțime pe-atuncea dac-aveam,
Îmi ascusesem amintiri ce-au prins sămînța.

Doar două ramuri au rămas acum,
Îmbrățișate, construind o cruce,
Pictînd din umbre giulgiu jos pe drum,
Ne- arată calea unde ne vom duce.

Cu mere împrejur, rotunde vise coapte,
Bătrîna creangă stă la șezătoare,
Aud troznind, din zori și pînă-n noapte,
Viața în inversă numărătoare.

Acum sunt mare, poate chiar bătrîn,
Și zău că nu mai dau un ban pe lume;
Pierdut e timpul mirosind a fîn,
În jur văd numai bestiile-n spume.

Bughea de jos 2

Își strigă cerul fecioarele nori
Și le stropește soare pe călcâie,
Să-n ceapă dansul ritmic înspre zori,
Cînd urma de lumină-ncet se suie.

În scorburi ni se ascunde noaptea,
Iar dealul cocoșat și-ascunde iarba,
Semn de calendar, ziua a șaptea
Dă peste noi, jucînd ca oarba.

Din turla argintie, bate-un clopot,
Să marcheze drumul spre salvare.
Pentru o clipă, nu mai face zgomot,
Scheletul punții zace-n nemișcare.

Ninsoare în mai

În amintirea ta mai scriu
Ce am rostit de-atîtea ori,
Acum cînd simt, acum cînd știu,
Cînd dragostea mustește-n pori.

Deși cu vid rămîn în vise,
Aștept crepusculul să ardă.
Din palmele uitate- ntinse,
Doar flori de măr încep să cadă.

Amprente

Cearceaful șifonat stă marturie
Că noaptea ce a trecut a fost reală
Ca tu exiști, iubito efemeră
Și numai eu m-ascund în amintire.
Ca o cometa astăzi las în urmă
Un singur vers, să-ți pîngărească coapsa.